

novi **toti**

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 1

Cenjenim bralcem:

Kaj je s „starim“, ne sprašujte,
redno „novega“ kupujte!!!

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: letočno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. List naročajte pri: Upravi »Novoga Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

NAROČNIK,

ki nam še dolguješ naročnino, položnica ti pa leži neizpolnjena doma, poslušaj naš nasvet: Vzemi med palec, kazalec in sredinec desne roke pero, izpolni po predpisih prazna mesta na položnici, ne pozabi vpisati vsoto dolžne naročnine, stopi nemudoma do prve pošte in oddaj položnico uradniku oz. uradnici pri okencu. Ves nadaljnji postopek je delo pošte. — Naročnik, stori tako; ti boš opravil svojo dolžnost, nam pa olajšal poslovanje!

(Op.: Iz bivšega „Totega lista“)

BRZOJAVKA NA BALKAN

Iskreno me veseli, da sta si Bolgarija in Turčija podali roke. V skrbeh sem že bil, naj se li nastanim spomladi pri vas, ali naj si poiščem zatočišče kje drugje. Z ozirom na zadnje razveseljive vesti pa javljam, da pridem s prvim ekspresom in ostanem pri vas. Na svidenje;

Angel miru, s. r.

BRZOJAVKA NA BALKAN

Kaj pa vendar mislite, ljudje? Tako težko sem že pričakoval svidenja na pomlad, sedaj pa to iskreno pobotanje. Ne norčujte se na moj račun! Globoko v srce užaloščeni

Mars, bog vojne, s. r.

DO PRVEGA MAJA

bodo Amerikanci popolnoma utrdili in oborožili Filipine. Ta dan je god sv. Filipa in Jakoba in morajo na Filipinih imeti dela prost dan.

PRILOŽNOSTNI NAKUP

Poceni prodam 200 kg plesnive moke in 100 l zasmrajene olja. Cenj. ponudbe pod značko »Zašpekuliran«.

„Novi Toti“ bi moral iziti že pred tednom dni, zato Vas naj ne čudi, če boste našli v njem marsikaj, kar je bilo namenjeno pustu.

NEKAJ POLITIKOV

v Franciji, ki so brezposelni, je rešilo svoj problem brezdelja na ta način, da so začeli tihotapiti v francoske politične kroge londonsko meglo in tako je francoska politika vedno bolj megljena.

STROKOVNJAKI

za imenovanje zemeljske površine so soglasno sklenili črtati ime Daljni vzhod. V času avijonov in sploh sodobne tehnike, ni nobena stvar daljna. Vse je zelo blizu, zlasti za bombnike.

RAZPIS

Vsled nastopajoče pomladi naraščajo sončna in politična vročina na vsem svetu. Ker je že lansko leto popokalo mnogo termometrov, je letos nevarno, da se bodo kar vsi razleteli. Merjenje vročine je pa ravno zaradi vedno večje vročine zelo potrebno. Torej se pozivajo vsi izumitelji, da naredijo tak termometer, ki ne bo odpovedal v nobeni vročini. Za nagrado dobe nekaj, kar je danes najvažnejše: od vseh zajamčeno jamstvo, da bodo kljub svetovni vročini dočakali visoko starost.

IZ POROČILA

»Na tem bojišču je po sorazmerno mrtvem tednu, ko ni bilo skoraj nobenih mrtvecev, nastopilo veliko oživiljenje, pri katerem zaznamujejo na obeh straneh mnogo smrtnih žrtev.«

V zatemnjenem mestu

— Hvala bogu, sedaj bo pa kmalu boljše.

— Misliš, da bo v kratkem konec vojne?

— To ne, ampak dan je vedno daljši.

V DOBI DEMANTIJEV

»... demantirajte, da je sovražni avijon pogodil naše vojaške objekte!«

VELIKA RAZPRODAJA!

Velika razprodaja najmodernejšega orožja, pušk in strojnic ter vojaške opreme zaradi prepovedi firme. Blago prodajamo po globoko znižanih cenah.

Legionarski pokret, Bukarešta.

HALI — HALO!

Izšel je VREMENSKI KOLEDAR ZA EVROPO in njeno najbližjo okolico. Je popolnoma sodoben, kar lahko razvidite po izvlečku, ki ga objavljamo kot vzorec brez vrednosti za tiste, ki so pri tem vremenu že svoj mir našli in jih naš koledar nič več ne zanima. Za druge ima svojo veliko vrednost.

Ponedeljek: popolnoma jasno. Čez dan sije sonce, ponoči sveti luna v veseli družbi reflektorjev. Nevarnost nahoda za mlade pilote.

Torek: zbiranje oblakov. Čez dan izvidniški poleti kačjih pastirjev, ponoči mala bombarderska ploha. Neprijetno za zaljubljenca.

Sreda: nestanovitno. Topovski pomenki v presledkih. Klepetanje in regljanje strojnic. V zaklonskih prijetno razpoloženje.

Četrtek: šrapnelni dež. Vmes težje padavine. Nevarnost strele.

Petek: huda ura v zraku in na kopnem. Ponekod vmes jasno, zaradi lažjega odhoda s tega sveta.

Sobota: splošna megla ob splošni zatemnitvi neba in zemlje.

Nedelja: jasno dan in noč s pomočjo zažigalnih bomb. Ponekod padavine s padalci. Mirno spanje samo za ljudi močnih živcev.

Ponedeljek: čez dan dnevna svetloba, ponoči...

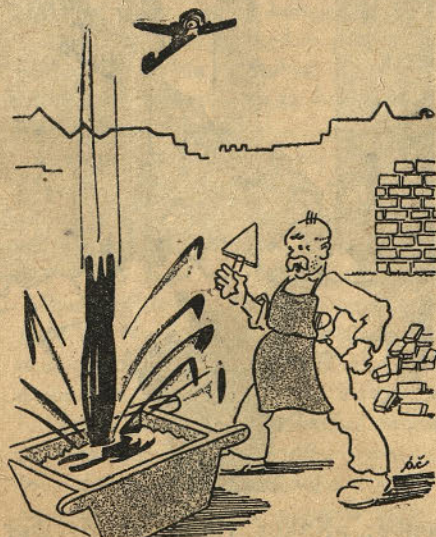
Vpliv Slovencev na srečno zadnjo uro vseh ljudi

V Ljubljani imamo marsikaj, kar drugod najbrže nimajo. Recimo šentjakobsko gledališče! V predpustnem času nam je zapele Visoko pesem o Prešernu. Po romanu Ilke Vaštetove jo je spesnila in dramaturgizirala tudi Ilka Vaštetova. To je zelo lepo in prav. Svet tam zunaj ropota, mi slavimo pesnika in za visoko kulturo skrbimo.

V Visoki pesmi nastopa tudi človek, ki ni ne poet in ne advokat, pa tudi ne baron in ne birokrat. Torej ne magnat po duhu in ne po denarju. To je potepuh France Pacenk, s katerim se Prešeren kaj dobro razume. Ker se potepuhi ne utegnejo ukvarjati s trgovino in ne z advokatskimi »stroškovniki«, ponavadi ne morejo zadostno skrbeti za svoj pozemski blagor. Saj se niti Prešeren ni dovolj razumel na ta posel. Vendar je dostikrat pokazal, kako bi se lahko stvar uredila, da bi bili pozemskih dobrin deležni tudi tisti, ki nimajo patenta nanje. Otrokom je delal fige, potepuhu Pacenku je pa pred svojo smrtjo dal predzadnjo srajco, zadnjo si je pa prihranil za svojo smrt in grob. To vsekakor da misliti.

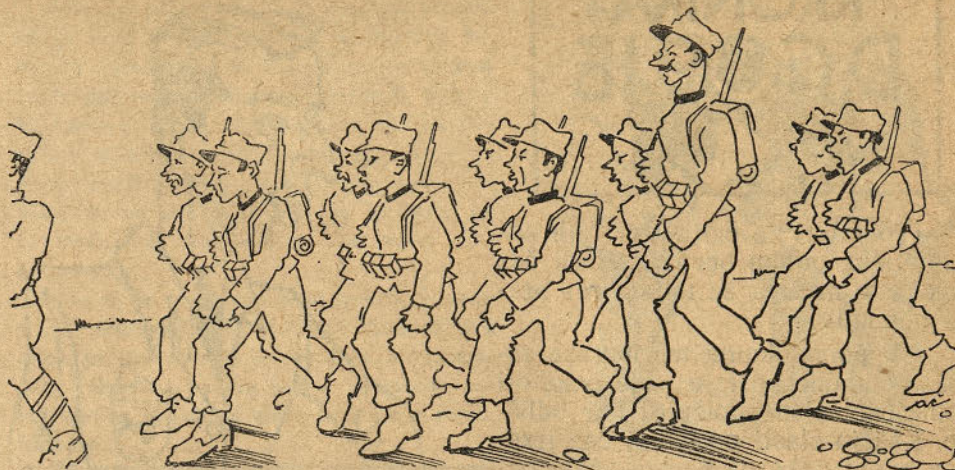
Ze v sami Ljubljani je dosti srajc, pristnih in nepristnih ljubljanskih srajc. Te srajce imajo pa še lastne srajce, salonske in spalne in še raznih drugih vrst. Žive srajce umrjejo, druge pa po njihovi smrti navadno pri življenju ostanejo. Ali ne bi bilo imenitno, če bi žive srajce pred smrtjo razdelile med sodobne Pacenke nekaj svojih koteninastih srajc in še kaj zraven. Koliko hvaležnosti bi požele! Koliko slavja v časnikih! Prešernove slave res morda ne bi dosegle, vsekakor pa mirno zadnjo uro. Za narod in njegov blagor bi bile pa kar dvakrat zaslužne. Mnoge iz narodnega občestva bi rešile skrbi za srajce. In to zelo poceni, brez hudih skrbi zase, ker bi se znebili srajc šele tedaj, ko jih ne bi več potrebovali. Pomirjeni bi se spravili na oni svet, v zavesti, da so dali svetu lep zgled.

KAKO SI JANEZEK PREDSTAVLJA

NAPAD NA MALTO

Slovenska narodna

Pa moj fantič se izmed vseh spozna, ker od vseh najvišjo glavo ima...

Poboljšaj sel

Od vseh strani slišim opazke, da se moje zgodbe ne zde resnične, čeravno pošteno navajam vire, odkod jih imam. Moj bog, kaj pa morem za to, če so moji informatorji taki lažnjivi Kljukci. Bom pa povedal zgodbo, katere resničnost lahko vsakdo preizkusi na podlagi sodnega spisa.

Junak tega spisa je Skok Franc, kateremu sem bil imenovan za branilca po uradni dolžnosti. Pregledal sem spis in ugotovil, da je položaj obupen. Skok Franc je imel že 17 predkazni radi tatinskega ribolova in bil je zopet zasačen, zopet seveda pri divjem ribolovu. Pokličem ga k sebi:

»Skok predragi, hudo bo. Ali se ne bi dalo dokazati, da gre za pomoto, da ste bili tedaj doma ali kje drugje?«

»Nemogoče; ko pa so me orožniki zasačili ob vodi, s trnkom v roki in s polno malho rib.«

»Za boga! Ali veste, kaj to pomeni: Povratno dejanje? Kaznovani ste že 17 krat, vedno radi istega prestopka. Par mesecev Vam ne uteče!«

»Vem, vem in prosim, pomagajte mi!«

Dogovorila sva se s Skokom o obrambi in šla sva na razpravo. Divji lovci niso nikoli med butastimi in Skok Franc se je držal imenitno. Nastopil je ponižno in skesano, povdarjal je, da ima borno koč, v njej pa šest nedoraslih otrok, ki včasih z lačnimi želodčki čakajo na ribo, katero jim on prinese. In poleg tega da ga nepremagljiva sila sili k vodi ter mu stiska trnek v roko. Uvideva pa, da je mera polna. Samo še takrat in nikoli več! Za večno bo zamenjal trnek z motiko.

Jaz sem v zagovoru še podčrtal bedno stanje obtoženca, nisem pozabil na šest lačnih kljunčkov, ki v gnezdu čakajo in čivkajo. Seveda sem obrnil stvar tudi na socialno plat. Takih ljudi ne bi smeli zapirati. Človek, ki ljubi lov po naravi, je rojen paznik. Če bi dali Skoku uradno izkaznico

in orožje v roke, bi se srečen in svoboden sprehajal ob vodi, čuval in ne goval bi ljubljene ribe, iz divjega volka bi postal zvest, vdan pes čuvaj.

Razpravo je vodil sodni svetnik, najbolj blaga duša, kar sem jih srečal med sodniki. Skokova usoda je napravila nanj viden vtis. Vprašal ga je pri koncu, če ima še kaj pripomniti. Skok je dvignil roke, in bogami: Imel je resnične solze v očeh:

»Milost prosim, gospod sodnik, ne bom nikoli več! Nikoli več!«

Izborna sva se odrezala s Skokom: Samo 20 dni zapora. Na dvorišču pred sodnijo sva se poslavljal. Skok si je še obrisal solze:

»Prav hvaležen sem vam, gospod doktor. Lepo ste me podučili in krepko ste se zame potrudili. Rad bi vas plačal, ampak verujte mi: Res ne morem.«

»Prosim, prosim! Plačila nisem nikoli omenil. Zagovarjal sem vas vendar po uradni dolžnosti!«

Tedaj se je Skok razkoračil, eno roko je daleč stegnil, z drugo pa je pokazal k ramenu:

»Ampak to vam povem: Prvič, ko grem spet na lov, vam prinesem tako dolgo ribo!«

Nato si je obrisal zadnjo solzo kesanja, ki se mu je še lesketala na licu.

— Nekateri že čutijo prvi dih pomladi. No, potem bomo doživeli čez kaka dva meseca že morda res pravo pomlad...

— V pomanjkanju mariborske radijo - oddajne postaje vrše nekateri someščani njeno dolžnost kar odlično. Kažejo zlasti poslednji čas izreden talent, tako da še prekašajo dejanske radiopostaje v izdelovanju rac. Včasih so take ljudi odtegovali javnosti z njihovo oddajo v kakšen zamrežen zavod. Tega danes ni več mogoče tvegati, ker potem bi — recimo — Maribor čez noč — izumrl...

— Čudijo se slanim cenam na trgu: krompirja, fižola, mesa, zadnji čas pa zlasti — slanine! Le čemu neki? Saj slanina mora biti — slana!

— Kruha je manj in je seveda — na karte. Pač pa je dobiti dosti krofov — brez kart!

— Kriminal je bogatejši za novo panogo. Zadnje čase kradejo celo — krušne karte. Vse kaže, da bo imela ta panoga dosti »strokovnjakov«.

— Sodnija baje ne more dobiti nobenega aspiranta za službo vnovčevalca in to kljub občutni brezposelnosti. Seveda: biti najbolj nepriljubljen organ pri ljudeh in povrh tega še slabo plačan, je preveč zahtevano!

— Poslednja racija mariborske policije je doživela prodoren uspeh. Med raznimi sumljivimi osebami je bilo tudi nekaj vedeževalcev in prorokov, ki jih zadnje čase kar mrgoli po Mariboru. To so ljudje, ki vedo za vse vnaprej: za politični zemljevid povojne Evrope, za izpremembe na vodilnih mestih. Sploh za vse vedo vnaprej, edino, česar niso vedeli, je bila njihova — aretacija...

— Nekateri sprejemajo uvedbo raznih kart z velikim veseljem. Bržčas mislijo, da bodo, ko bo že vse na karte, tudi zakonsko stanje na karte in da bo potem, kot je že pri kruhu, edina izjema — kuzuza...

IZ OTROŠKIH UST

Janezek gre z mamo po mestu. Ustavita se pred izložbo »King Shoe«. Ko Janezek zagleda na čevljljih napis la vpraša mamico:

»Mamica, ali so ti čevlji iz oslov-ske kože, ker piše na njih ia...«

Mariborski obrazi

*To je mister Patac Paja:
hupa, kakor novi »Škoda« —
in po promenadi laja,
kot bi pasjega bil roda.*

*Modne plese aranžira,
vodo za liker prodaja,
z dvokolesi špekulira,
deklic srčeca osvaja.*

*Motorist — rekorde stavi,
davčno službo prakticira,
posel za »Triumph« napravi,
zraven vsega jus študira.*

*Ni doslej še bil poročen
dasi priliko imel je,
vendar je od žene ločen,
kajti slon se v mrežo vjel je.*

MELANHOLIJA in SAMOMOR

V ponedeljek je bilo v Ljudski univerzi dobro obiskano predavanje o melanholiji in samomoru. Upamo, da niso vsi ti poslušalci žrtev melanholije ali pa samomorilni kandidati... Gospod predavatelj je omenil, da med drugimi vzroki povzročajo melanholijo tudi nesrečna ljubezen. Vsako melanholijo pa da je zelo težko zdraviti in še težje ozdraviti.

Prav tako je bilo pri našem Frančku. Mara ga ni marala; njena odklonitev mu je uničila ves življenjski smisel, lotila se ga je melanholija in kot melanholik je mislil na samomor. V resnici se nekega večera odloči. V predalu poišče skrhano britev ter pravi sostanovalecu Žaniju, naj-si poišče črno kravato, ker si bo zarezal vrat...

Zane ga je dobro poznal ter je vedel, da ga s tolaženjem in vzpodbujanjem na boljše čase ne bo odvrnil od tragične namere. Tako je rajši vzel umivalnik, vanj nalil vode ter ga ponudil tovarišu rekoč: »Dobro se imej in na zdravje! Pa nad skledo se drži, da nama ne boš stanovanja preveč okrvavil!«

Sredstvo je pomagalo. Frančka je v trenutku zapustila melanholija, bridko-sladko se je nasmejal, vrgel britev skozi okno, naslednji dan pa se zaljubil v Liziko...

ZVEDELI SMO,

da so odgovorni faktorji v Mariboru oddali kidanje snega firmi »Jug & Sonnenschein«, ki se je pismeno zavezala do konca pomladi brezpogojno očistiti vse mestne ter periferijske ulice in ceste. Firmi »Jug & Sonnenschein« izreka tem potom iskreno zahvalo za uvideven pristanek vse naše prebivalstvo.

LOVSKA

Dva moška preseneti orožnik pri lovu in zahteva lovske karte. V tem hipu eden od njiju zbeži.

Orožnik za njim.

Ko ga slednjič ustavi, seže mož mirno v žep in pokaže svojo lovsko karto.

»Zakaj pa ste potem bežali?« vpraša orožnik.

»Ker je oni drugi nimal!«

SLIKA DOBE

Mariborski zdravniki sporočajo, da je zadnje čase silno naraslo število zdravih bolnikov ter imajo stalno polne čakalnice ljudi, ki želijo zdravniška spričevala. Zdravniški krogi menijo, da je ta epidemija v zvezi z dodatnimi krušnimi kartami...

Sonce in sneg

Sonce: »Kakor vidim, je Maribor z odpravo snega tudi letos kar name počakal.«

MALO JE ZAKASNILA...

Ana: »Kje te čaka tvoj profesor?«
Minka: »Tam pod uro stoji, pa dežnik drži v roki.«

PREHLAD

»Ti imaš pa grozen nahod. Kaj si se prehladil?«
»Da! Včeraj sem naročil v restavraciji emendolski sir!«
»No, pa od tega se vendar nisi prehladil?«
»Pač, pač, skozi luknje je tako vleklo.«

Agencija Prleška republika

Nigde inod nemrete najti takših strocof, sagurnih ino grčastih, kak je premore naša republika. Videkov oča so zbetežali. Doktor so jin predpisali pijovke. Tetica so te ali tote pijovke prštelali z apoteke pa žjimi strica vročili... Kres nekaj dni so drgoč šli k doktorji, pa so jih gospod doktor pitali, če so strici pijovke kaj hasnole. Tetica so prikimali: »Bog jin lepo lonaj, gospod doktor! Stori je vse pijovke vzeja pa so jemi dobro šle v želodec, le zodjo sen jemi mogla spraziti...«

Jürešov šuma je nūca za vroštvo ricinovo olje pa je hoda pojeğa v apoteko. Magister pa se je zmota pa jemi je namesto ricinovega olja naleja solne kisline. Bija še je mlodji pa še je komaj drugi den on vzeja, kaj se jemi je zgodilo. V žmetnih skrbeh se je potōža apotekari no si je vsega gna tak hūdo k srci, da je dobro veda, kakšni ljudje smo Prleki..

V resnici se je kres nekaj dni šuma znavič prkaza. Dobre vole je naroča: »Včista dobro je bilo tisto vašo vroštvo, pa je precik pomagalo. Dajte mi ga še enok teko, kak zadjo krat, samo malo močnešega!«

Ormoška mestna muzika nan je dozđaj samo na Novo leto malo zaigrola, ka si je malo penez nobrala, drgači pa je ne bilo dosta čiti od je. Tak je žaj enkrat za vselej svojo fmaja dūšo spūstila, namesto je pa smo dobili nōvo, mlodo, kera je malo bole divja, pa van tak zaigra, ka vas samo zasūče, če mote kero sagurno puco v rokah. Samo včosih van bol takše glose spūsti, ka ne vete, eli pokoplejo močka eli se

lintvorni ženijo. Proviyo, ka je pre to bole moderno. Pomalen mo se že privadili.

Mele že zdaj nemamo preveč pa si cela pūrğa hodi mlet karuze na mežnarove žrmle. V strohi smo si, kaj de te, če se nan žrmle pokvorijo? Žaj smo preštimali, kak je bilo dobro, ka so jih mežnarov oča ne pūstili v muzejum odati. Samo toga vsega ne smete okoli proviti, ka bi še nan mortji navsezodje mlinari fošni bili pa bi hteli, ka bi mežnarovi mogli štibro na žrmle pločati...

Gnes si ne vtegnemo dūgo šrajati, da man v hiši mesore pa je stora že dvakrat nad mene prletela, zakaj jin ne ġren nič pomagat. Koline so pač le koline pa moran nareti konec, drgači de stora še z mene delala klobose..

**Po naši mili zemlji
IZ TRŽIČA**

Nevtralni opazovalci zakonske vojne iz Tržiča javljajo: Napad iz zasede je izvedla žena na svojega moža, ko je zapuščal poslovni lokal. Konvoj uradnikov in uradnic je pred hudo napadalko strahopetno pobegnil. Po kratkem boju z najmodernejšim orožjem je bil napadenec ujet in odpeljan v taborišče »zakonske sreče«.

DOLENJSKA

se resnično modernizira. Posebno tam okrog Šmihela. Da ni Dolenjcem dolgčas, se igrajo take-le igre:

**Gospod in njegova roba,
tri dejanja:**

1. Gospod zakoplje mnogo dragocene robe v obliki moke in podobnih dobrot v zemljo. 2. Roba se v zemlji zaduši ali pokvari. 3. Gospod izkoplje svojo robo in jo ponuja trgovcem, ki mu pa kažejo fige.

Polna in prazna zidanica

Gospod kupi zidanico in jo napolni. Zlikovci ga opazujejo in skrivaj zidanico izprazniyo, nad vhod pa z velikimi črkami napišejo: ZIMSKA POMOČ.

IZ MURSKÉ SOBOTE

Za zanimivo sejo smo zvedeli, ki so jo sklicali za to, da bi nekoga izključili. Seja je potekla v najlepšem redu. Sejali so tako lepo, da so na koncu seje, ki so jo imeli, da bi izključevali, zaključili, da se za izključenje predlagani izključno ne sme izključiti iz društva in da lahko še nadalje ostane zaveden član in podpornik društva.

V KAMNIKU

se zelo ukvarjajo z uganko »Kdo je bolj napreden?« Rešujejo jo Sokoli in Narodna čitalnica. Največja uganka pa je, kaj je danes ta dan napredno, zato je zares uganka, kdaj bodo uganko rešili.

BRIHTNA GLAVA

— Prosim, gospod ravnatelj, da bi mojega sina vzeli v šolo.
— Očka, pa mislite, da bo dečko kaj dosegel.
— Tisto pa, tisto, za politika ga bom dal študirati. Veste, že danes fant tako govori, da ga nihče ne razume.«

V ŠOLI

Učitelj: »Bumček, povej mi žival, ki več ne živi.«
Bumček: »Naš kanarček.«
Učitelj: »Neumnost! Kako to?«
Bumček: »Mačka ga je požrla.«

Mars si prepeva:

Prišla bo pomlad,
učakal bi jo rad,
da bi zdrav, vesel,
svoje pesmi pel.
To me veseli,
to me veselii,
to me srčno, srčno veseli...

JUAN ROBAÑEZ: SKRIVNOST INKOVE PALAČE

IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADAJEVANJIH

2)

... pogledi vseh pa so ga še daleč spremljali ...

Za nekaj sekund je vse navzoče objela tista mučna tišina, v kateri si vsakdo želi, da bi nekdo spregovoril, sam pa se iz neznanega vzroka boji presekatiti ta nevšečni, moreči molk.

Vsem je bilo tesno pri srcu in zdelo se jim je, da stojijo pred usodo-sodnikom, ki jih bo, pa čeprav nedolžne, obsodil na dosmrtno robijo. Nihče pa ni maral tega svojega čustva zaupati prijateljem, ker se je vsakdo bal, da ga ne bi imeli za bojazljivca.

Naposled je Miguel s pridušenim glasom spregovoril:

»Čuden človek, ta José. Občutek imam, da ima nekaj za bregom.«

»Motiš se, Miguel,« mu je odgovoril Porfirio, »dober tovariš in plemenit človek je, njegovo obnašanje pa je v resnici čudno, toda kdo izmed nas je že podrl zid, s katerim je obdana indijanska duša? Po krivdi naših očetov, ki so iz pohlepa po zlatu in z nasiljem skoraj iztrebili to ljudstvo, nam še dolgo ne bo mogoče in dvomim, ali nam bo sploh kdaj uspelo.«

Po teh besedah so se vsi oddahnili in prejšnje razpoloženje se je polagoma vračalo. Miguel je sicer skušal prodreti s svojo teorijo o indijanski zahrbtnosti, pa ni uspel, ker so se vsi po vrsti s pravim južnjaškim temperamentom zagnali vanj in moral je popustiti.

»Eh, čemu bi se prepirali?«, je dejal Miguel, »za prazen nič bi me bili skoraj raztrgali. Daj, ti lirična duša, razkaži mi to božansko pokrajino, ki jo opevaš v svojih pesmih! Kako se že začne tista tvoja pesem? Aha!

Mi ciudat es Camarones,
Camarones es un flor ...¹⁾

Porfiria je to recitiranje spravilo v prijetno zadrego in takoj je bil pripravljen ustreči prijateljevi želji.

»Se ti mudi?«

»Tako. Čez dve uri odide moj parnik.«

»Kaj ne nameravaš ostati nekaj dni pri meni?«

»Rad bi, Porfirio, pa ne morem.«

»Škoda! No, da, kakor veš.« Nato se je mladi pesnik obrnil k ostali družbi:

»Ali greste z nama?«

Miguelu se je bralo z obraza, da mu to vprašanje ne ugaja in Pedro je to opazil. Pod mizo je dal znamenje svoji sestri, ki je že hotela veselo planiti po koncu.

»Hvala, saj smo si že vse ogledali in končno je prijetneje sedeti v senči.«

»No, pa pojdiva sama,« je dejal Porfirio, prijel prijatelja pod pazduho in zavila sta na lično obalno stezico.

Ko sta bila prijatelja tako daleč, da ju niso mogli tovariši več slišati, je Miguel položil roko na poetovo ramo in dejal:

»Ljubi moj lirik, slabo stoji naša stvar.«

»Kaj praviš? So kaj odkrili? So

»idealna, nesebična«-packa, ta »trdni vzvod«, ki bo dvignil iz blata, v katerem tiči vse naše javno življenje zaklade poštenja, pravice in resnice, ta »alfa in omega« našega pokreta koketira z vlado in je pripravljen izdati svoje gibanje z vsem inventarjem svojih članov in idej.

»Ni mogoče!«

»Jaz sem tudi tako mislil dragi moj lirik, pa sem s bridko motil.«

»Pa drugi?«

»Drugi voditelj — v kolikor že vedo — so kajpak silno ogorčeni, vendar pa ne tako, da se ne bi dali pomiriti, če bi jim Azorano ponudil kakšno sinekuro.«

»To se pravi, da je vse gnilo in da smo mi samo štatisti, ki naj s svojim številom pomagamo, da ta umazana komedija uspe?«

»Tako je!«

»In kaj sedaj?«

... ustrelil dvakrat v Miguela, ga preskočil in izginil ...

koga izmed naših aretirani?«

»Vsega tega za zdaj še ni, vendar pa je dobro, če smo pripravljene na vse. Vse zlo tiči v tem, ker naše vodstvo ni edino, še večje gorje pa bi nastalo, če bi se zedinilo.«

»Ne razumem te.«

»Verjamem ti, sancta simplicitas. Mar misliš, da so vsi tako pošteni, kakor si ti? Poslušaj! Dr. Azorano, ta

»Nič. Le opozoril sem te, da boš previden. V ostalem pa moramo čakati kako se bo vsa ta stvar razvijala. Po mojem še ni vse izgubljeno.«

Prijatelja sta se obrnila in se molče vračala. Vsa ta krasna pokrajina, te mehke, božajoče sapice, vsa ta lepota ni mogla razvedriti mračnih obrazov teh dveh mladih, idealnih študentov.

1) Moje mesto Camarones,
Camarones moj je cvet ...

Ko sta se približala družbi, je bila ta v živahnem pogovoru. Molče sta prisledla.

»No, ali ni krasna ta okolica?«, je navdušeno vprašala Juanita Canerro. »Res, prekrasna!«, je odvrnil Miguel in segel po čaši, da bi zabrisal zadrego.

Čez pol ure se je začel mladi Alvarez poslavljati. Vsi so mu prisrčno stiskali roko in ga vabili naj še pride. Zahvaljeval se jim je in jim obljubil, da se še vrne.

Tedaj pa se nenadoma začuje peket konjskih kopit. Vsi so se ozrli v ono smer in se spogledali. Niso pa utegnili šteti niti do deset, ko se je pred njimi pojavil zakrinkani jezdec, ustrelil dvakrat v Miguela, ga preskočil in izginil.

Pri tem prizoru, ki se je izvršil z bliskovito, nepričakovano naglico, je nežna in slabotna Dolores presunljivo kriknila in se zgrudila na tla.

Miguel se je opotekel in padel na obraz. Porfirio, ki je komaj prišel do sape, je skočil k njemu in ga skušal dvigniti. Toda Miguel je bil pretežak zanj. Ranjenec je težko hropel. S težavo je uprl oči v Porfiria.

»Porfirio, a Dios! Ne hodi v...«

Nato je nagnil glavo in njegovo telo je bilo podoba koncertne dvorane, ko jo zapušča poslednji gost...

V prihodnji številki policija meni, da je morilcu že na sledi.

V „Novem Totem“ bomo nadaljevali z romanom, čigar prižetek je začel v „Totem listu“.

SODOBNO

Umetnik: »Slika velja 1000 dinarjev, poleg tega pa zahtevam še odrezek s krušne karte, ker dobite s sliko tudi štruco enotnega kruha.«

Od tih pregrešnih pustnih gostovan inu te požreščine inu lotrije, kir per takim gostovanu naprej pride.

Lubi kerščenik! V tih sedašnih časih, kir obenu, ni božje ni človejšku dejlu obstati ne more, temuč se vse maje inu gunca, je zamerklivu inu zapopadlivo, de nikar samuč ta gmaj folk, temuč tudi ti modriši inu zastopniši ludje prez glave okuli hodijo, jamrajo, cvibljajo inu cagujo.

Inu ti-isti ludje per nih nezastopni inu norski duši taku mislijo inu govore? Zakaj bi jest šparal inu ta vekši dejl mujiga denarja inu blaga družim ludejm pustil, kedar en pomor oli ta bridka smert čez muj leben pride. Obtü jejmü, pijmo inu se veselimo, po smerti taku ni obenih luštov inu kamor je šla ta krava, nej gre iše ta štrik.

Obtü ti-isti ob nih godeh inu žegnanih, suseb zdej ob tejm pustnim času gostuvane derže, plešejo inu pijančujo.

Inu oni tu dragu, sladku inu šumejče vinu, kateru per ofnanu počü inu ene cort, pregrešne inu zapelive pejne na luč daje, v te glaže točijo inu pijo. Ti-isti norski inu hudičovi ludje per nih gostuvanih ene muzikante oli godce derže inu ti skuzi ene inštrumente, kir obene kerščanske štime nemajo, trobijo, piščejo inu s tejmü bobni veliku šundra oli ropota sture.

Kedar pak en tak žlahtnik oli bogatiši purgar negravžnu pijan pod to mizo leži, nega žena s svojim pervajejnem družiga moža nori, objemle inu v nem hude žejele vužiga.

Te žene tih bogatinov, kir tako ofert, pijanstvu inu lotrijo pelajo, gvišnu ne znajo ene lepe pejsmi, kir od pohištva poje.

Ta ista pejsen se taku začne:

Tu so gvišnu dobri možje, kir se k eni ženi družje.

Ta žena je vredna časti, kir svojga moža ne pusti.

Oli risničnu je timü taku: koker obenu dobru dejlu prez plačila, taku obenu hudičevu dejlu prez štrajfinge ostati ne more.

Berite, kaj od tiga Ezaias (3, 5) prerokuje, de take ofertne žene bodo gole, v gitlah, s štriki prepasane po blatu vlečene; nih možje od meča, lakote inu žeje hud konec vzeli...

Taku se tudi izidi! Amen.

Primož Truber.

— Ne prihajajte vendar tako često s temi računi, saj naju že vsa soseska vlačü po zobeh.

— Včera j sem slavila svoj dvajsetpeti rojstni dan.

— Saj je bil pa že tudi skrajni čas!

Celjski obrazi

Bil, Vajd, korajžen fant si, čil in mlad in komaj dvajset rožnih let si sklenil; da duše pasti dobro bo, si menil, in stopil si pobožno v lemenat.

Miru pa dal ti ni posvetni škrat. Sklep svoj prvotni kmalu si spremeni, veselo takrat v drugo stran si krenil, slovo si vzal od semenških vrat.

Sedaj si med vzgojitelje zapisan. Spomin na lemenat pa ni izbrisan; Ostal latinski govor je učen.

Res škoda! Tvoje dobrodušno lice ne laže nam, carissime amice: Kanonik krasen v tebi je zgubljen! Mikula Letič.

Iz Gorenjskega

ŠE NEKAJ

filmskih novosti: Sračje gnezdo, glasbena komedija. Nastopajo igralci z vseh vetrov. Kis za slamnate vdove, žaloigra z veselim koncem. Nekaj iz vsebine: Žena je brez moža. Potoži se ženi, ki je tudi brez moža. Za to zve gospod, ki se priporoči za edinega tolažnika. Kot uspešno sredstvo zoper srčne bolečine jima ponudi — kislico. Več bo povedal film sam.

V STILU

resnične zime je bilo, da smo z velikimi dobavami snega predstavili vrlim Kranicem tudi Snegulčico.

DESET GASILSKIH ZAPOVEDI

1. Bodí svojemu bližnjemu pravočasno v pomoč.
2. Pri gašenju mu ne popij vsega cvička.
3. Na gašenje ognja se vozi z bencinom, na gašenje žeje z živimi konjskimi silami.
4. Za gašenje jeze se poslužuj časopisja.
5. Za gašenje nevoščljivosti si privošči okrožnice.

6. Za gašenje nediscipliniranosti bodi sam discipliniran.

7. Če ti gori srce, ga ohladi s pesniškim brizganjem.

8. Ne vrzi brizgalne v koruzo.

9. Ne brizgaj v tiste, ki jim to ni všeč.

10. Gasilec bodi gasilske misli in gasilskega duha.

ZA POMLAD

je bil zelo navdušen ženin, ki se je onokrat vozil po mestu. Hotel je imeti semenj svetega Jožefa, pa se je uštel v datumu. Moral bo še malo počakati. Če so včasih rekli, da je ženin bolj za Jožefa, so se mu vsi muzali, danes je pa svet na glavi in je ženin sam rad Jožef.

NA LOVU.

Gospod Picek in Pacek sta šla zgodaj od doma. Na lov sta šla na zajce in jerebice. Vse jutro in ves dopoldne sta se junaško postavljala v bran jerebicam in zajcem in ničesar ujela. Vročina je proti poldnevu postajala že kar neznošna in Picek je čutil že hudo praznoto v želodcu.

»Imaš kaj za pod zob?« vpraša Picek.

»Suh jezik imam,« pravi Pacek.

»No, pa sediva v senco in se okrepčajva! Jaz imam pa steklenico cvička«, de Picek. Ko sta našla senco, ponudi gostoljubni Picek Packu steklenico. Žejni Pacek je krepko nagnil in kot bi trenil, je bila teklenica do polovice prazna.

»Tako, sedaj pa ti s svojim suhim jezikom na dan,« pravi lačni Picek.

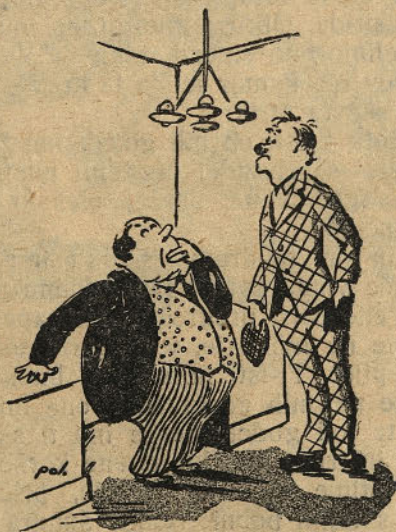
»Ga nimam več,« pravi Pacek. »Zmočil sem si ga s tvojim cvičkom. Hvala.«

»Janezek, kaj je luč?«

»Vse kar vidimo, gospod učitelj...«

»Neumnost! Mene vidiš, pa nisem luč!«

ZADOSTEN VZROK

— In zakaj so vas vrgli iz prejšnje službe?

— Ker sem bil enkrat pijan.

— Kako dolgo pa ste bili tam?

— En dan.

Huda zima mrazi nas.

22. II. 1941. Šolska naloga. Danilo Goflja.

Že f naslovu na svitlo dani f znani slovenski Narodni pesmi človeka kar f srce zazebe, — tako zazebe f človeka njena globoka fsebina, — kaj šele, ko se Narodna pesem spremeni f resnično Dejansko stanje, f starko zimo! Tedaj človeke ne zazebe samo f srce, kajti tam jih zebe f zadnjem razdobju itak celo leto, ne, zazebe jih tudi f roke in noge in celo f Mozeg, kjer le-ta pač egzistirala! In to je mnogo hujše in včasih pogubonosnosti polno, kajti roke, noge in mozeg človeški zarod egzbloatira f svrhu Njegove egzistence, preživljanja zakonitih naslednikov in sploh utešitve želočnih Krikof, srca pa ne rabiš preživljati, oziroma ti je celo f prometno oviro. To je jasno iz tega defakta vun razvidno, da, čim manj imaš Srca, boljše boš živel; kdor ga pa sploh nima, ta lahko postane še veletrgovec, vele-dobavitelj svinj in drugega egzporta ali pa kakšen drug večkratni milijonar.

»Huda zima mrazi nas!« Atmosfera zdrči fčasi kar za 20 milimetrof pod ničlo in to doženeš na podlagi tvoje lastne kože, kajti vremenska hišica tedaj navadno kaže na blisk in grom, ali pa je tudi njeno živo srebro zamrznjeno, kot marsikatero druge tujskoprometne naprave. Tako si popolnoma tvojemu lastnoročnemu prefdarku izročeni, koliko je milimetrof pod ničlo.

Drugače pa je zima tudi Dobrotnica brezposelnih, kajti jim naklanja ogromne množine snega za kidanje. Seveda ga ne pokidajo vsega, kajti je kidanje treba tudi plačevati. In nimajo f nebesih tega dobro urejenega, da ne mislijo nič na občine in na njihove finančijelne krče, ki jim ne dovolijo, da bi plačevale tako vztrajno, kakor naletava Sneg. Oni f nebesih bi morali s Snegom vred metati tudi kredite za njegovo kidanje. To bi bilo pošteno. Zima je rodila po kulturnih mestih takozvane »Ogrevalnice«, ki dobavljajo brezdomcem brezplačno toploto. Pri nas teh Inštitucij ponekod še nimajo, pač pa se grejejo ti brezdomci ob vročem upanju, da bo kmalu pomlad. To upanje je včasih tako vroče, da nekateri te vročine ne prenesejo.

Tako zima pripomore fšaj nekaterim do boljšega življenja. Hvala ji in še na mnoga Leta!

PO KONJSKIH SILAH DIŠI.

Špela pri mesarju: »Gospod mojster, vi izdelujete klobase s strojem na električni pogon?«

Mesar: »Da!«

Špela: »Zakaj pa potem tale vaša klobasa diši po konjskih silah?«

MODRI GASILCI

V Gasilskem domu Sv. Lovrenca so igrali igro iz življenja muzikantov »Pesem s ceste«, da bi gasilski muzikanti lahko prišli do instrumentov za godbo na pihala. Torej ga res pihnejo!

FAJFA

Če pitate kakšnega dedeka zakaj gračujajo furt slabši cajti, do gvišno rekli, ke je to samo zato, da mlajši ljudje več ne spoštivljejo teh lepih starih navad. Med glavne pa do djali v prvi red fajfo. Se še pre celo starinski pregovor provi: »Fajfe, vüre no babe najč brati ne posojij, da se takši šment pr posojili najložji pokvoril!« Tak je fajfa že mogla meti nezerenski pomen.

Šibice so ble tudi že v drgačišo formo, irak je mamó gnes, pa k fajfi lepo spasane. Reklo se jin je te mašin, to pa zato, da so pržgale fejfo tejko pred, kak kresilo na gobo, ke sta bla pret jimi v modi, kak če bi postava v štric eno foringo z mašinom, drugo pa z jüneci. Dobile so se šibice v navodnih papirnatih pakcijh, da je škotle za nje ne blo treba. Ge koder si s takšoj šibicoj potegna, je gorela kak bokla, da je bila v žvepli namočena. Žveplo pa je kcoj še zdravo. Se ž jin parimo še lagve, ke ne spisniviyo. Dedi so si je kresali po klobúki pa rokavi, najrajši pa po hlačnici. To pa je šlo tak: Malo je posta, napha dobro fajfo, prždigna nogo kak pes el pa čapla, potegna s šibicoj po hlačnicoy na stegni pa je bija ojgen tü. Najjakše so ble za takše reči žametne hlače, da so hajsanje najduže držzale.

Za vsakšo reč more biti vaja, tak je tudi za fajfo furt bila.

Najmejši pastiri se hapijo tote künšti z želodom na slamnota cev V želod se pše búkovo listje pa mustači od koruznega klasja. Da jenzik precik peče, suze tečejo, tü pa tan se keremi zaleti — prvi cuği pa so ie tü.

Ti vejksi pastiri majo tudi že vejkshe fajfe iz zeljovega kocena, cev je iz trstike. Notri pride že provi tabak — firar (a 4 krajcarje) —, če se ga je posrečilo oči zmeknoti eno pešico iz mehira, če pa ne, pa pr-

pomore do tote božje trovice tudi domači kokšinjak. Tü so že provi tabakovi dühi. Od kraja kerí prebledne, pa skoči zavračat krave gda je nejč ne treba, samo ke lahko odložji svoj zajtrk ge za grmom, ke se mu drugi ne bi smejoili.

Odrašeni so nosili fajfe po gustoših no penezih. Lesene, porcelanaste, preproste pa nacirane. Ciralí so jih z židanimi žnüricami na farbane cambleke, s srebrnimi pokrivali pa slikami, ke so predstavljale pr jagrih divjačino, pr mesarih bike el jünce pr nešternih pa so ble gor slike Franca Jožefa no tudi Vilhema, pot jima pa še napis: Evig dajnl Cevi so ble različno duge.

Najkrajše so meli čibuki. Penzjonista pa ste spoznali po strašajnsko dugi cevi, ke se še v penzjoni ne bi treba mantrati z rokami, ke bi vlača fajfo gor pa dol, jo je kadija pač bos, ke si je popravla tabak s palci na nogah, kak mu je pasalo.

Od bagoša bon van poveda drugi krat.

GENERALKA V OPERI

Kakor kakšen general v operi zapoved dal fant je tenkega glasu:

»To povejte kritiku!

Dokler mož se ne odstrani, ne zapoje Franclov Žani!«

RADOVEDNI JANEZEK

»Mamica, kaj pa je ‚Ljubljanski Zvon‘? Ali je to glasilo ljubljanskih mežnarjev...?«

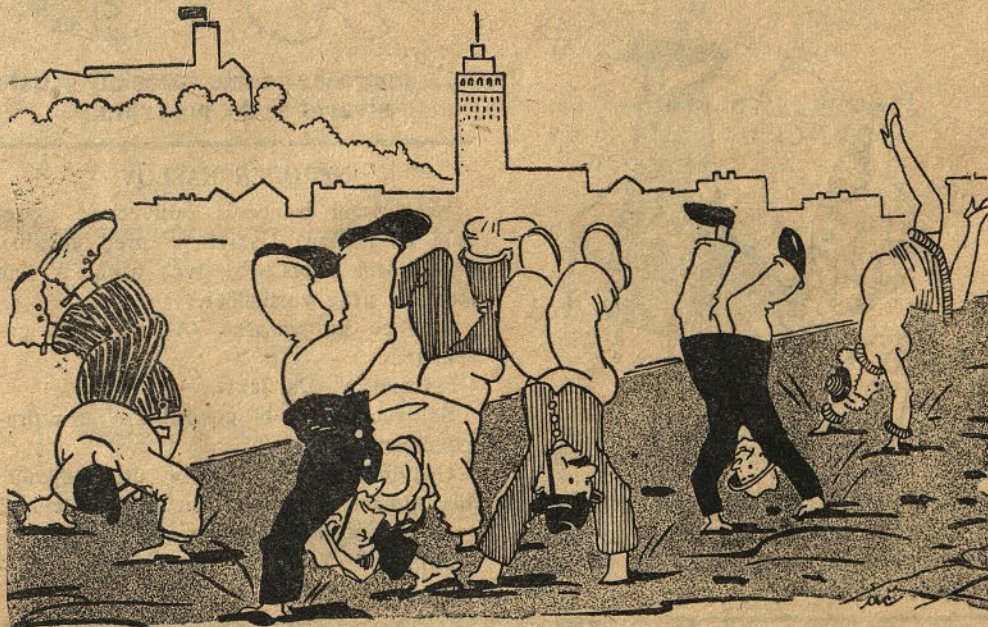
SE MOTI.

»Dve sto dinarjev je preveč za tega psal Saj neprestano mežika z levim očesom!«

»Motíte se! Samo pomežiknil mi je, naj ga ne dam izpod cene!«

Edini izhod

prebivalcem Brda poleg Ljubljane, ki so se v časopisu pritožili, da prihajajo v mesto blatni do kolen, je:

hodite po rokah, pa vam kolena ne bodo blatna!

FILOZOFIJA ZAKONSKEGA MOŽA

»...Lej si ga tega našega Prešerna! Opeval ti je neko Julijo, ki pa ni hotela biti njegova. Bog ve, kako žal bi mu bilo za vse verze, če bi ga uslišala in se poročila z njim...«

Sledeče pismo smo prejeli od urednika bivšega ‚Totega lista‘ ter ga blagohotno priobčamo.

Pismo iz Ljubljane

Slavno uredništvo!

Uljudno Vas prosim, da prnesete u Vašem cenjenem »Totem listu« u smislu čl., zdej se pa na morem spount, u kerem členu morte prnest puprauke, če jih glih ker pugerva. Scer je pa tku useglih, u kerem členu ga bote prnesel, sam de bote prnesel tala

PUPRAUK

1. Ni res, da se jest pišem Kurenščkuva Neža. Jest se pišem Kurenčkkuva Neška že prec ud mojga rojstva naprej.

2. Ni res, de b men Bata kerkat kašne čeule špenderu. Gustlne na smete verjet, ke on laže, koker pes teče. Puseben zdej zadne čase me pousod ukul ubira, udkar sva skregana. Jest sem s te čeule, ke jih zdej nose, kepila še pred vojska, ke sa bli še pucen. Če sa že mal pušvedrane, pa nubenmu nč mar na gre. Veste, Vi ste men s tistem Vašem puručilam velika sramota naredel. Usak, ker me sreča, me pugleda pud nuge, ke je ferbčen, kašne čeule in je Bata šenku.

Z udličnem spuštvaenam

Kurenčkkuva Neška.

Asten, prosem, de prec u prhoden številč prnesete ta puprauk. Če ga na bote prnesel Vas bom dala pa dohtari čez.

Prinašam popravek v celoti in sporočam Neži v vednost: tisti odvišni »š« v Neškinem priimku je delo tiskarskega škrata (izgovor je dober, če... itd.). Gustelnu pa ne bom odslej ničesar več verjel.

Božo.

PROFESORSKA.

Profesor Petelin sreča znanca: »Oh, glej ga Matjaža, sto let te že nisem videl... kje vendar hodiš. Kaj pa dela tvoja žena?«

»Toda Joža, saj jaz vendar nisem oženjen!«

»A takoj, saj res,« se praska profesor Petelin po pleši »pa kaj sem hotel že reči? Da, koliko časa pa si že neporočen?«

D. Goflja:

PUST

To bil je včasih čas norenja
čas smeha in brezskrbnosti,
ko človek siti ni več vedel,
kaj še bi od prevzetnosti.

Natikal človek si je masko,
da bil je videti ves nor,
premnog pa res ni rabil maske —
brez nje je bil norčije vzor.

Po cestah so bili sprevodi,
prav pustno vsi našemljeni,
ljudje so bili v teh sprevodih
veseli, nasmejani vsi.

Po zraku švigali konfeti,
po tleh noreli so ljudje,
po vodah plule ladjice so
z lampijončki okrašene vse.

Doma smo cvrli v ponvi krofe
nihče se menil ni za kruhi —
za tako mastno slavje bil je
resnično le premnogim suh.

In praznili smo polne sode
najraznejših, prepričnih vin,
ki jih dostavljali so v grlo
kar literček za osem din.

Potem prišla je pepelnica
in človek se je spokoril,
s pepelom je potresel glavo,
ves dan celo se je postil.

Tako bilo je v prejšnjih časih,
današnji pa drugačni so.
Sicer so maske tudi danes,
samo da večkrat — plinske so...

Kar je sprevodov, niso šeme,
za — krušno moko begajo,
ljudje so resni v njih, vsi tihi,
le včasih kaj preklinjajo.

Po zraku švigajo trdnjave,
po tleh morijo se ljudje,
po vodah ladje z vso posadko
in s tovorom se potope.

Doma ni krofov, ni maščobe,
doma je borba le za kruh,
je vino draga tekočina,
zato je človek danes — suh.

Zato ni treba pepelnice,
smo itak vedno praznih ust,
pust — pepelnica, to je eno,
pust danes čas je, ki je — pust...

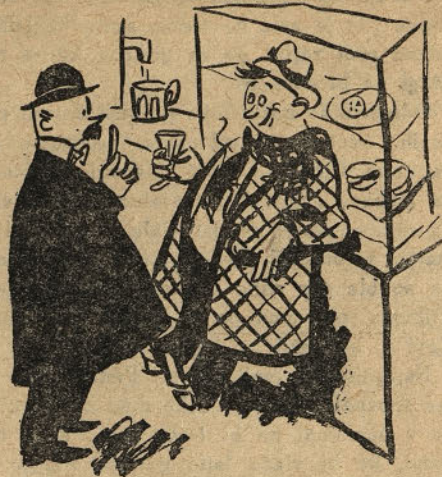
VZPODBUDA.

»Gospodična Mija, ponoči se mi je sanjalo,
da sem vas prosil za roko. Kaj naj to
pomeni?«

»Da ste ponoči pametnejši, kakor po-
dnevi.«

Za pustno razpoloženje

SENTIMENTALNA DUŠA

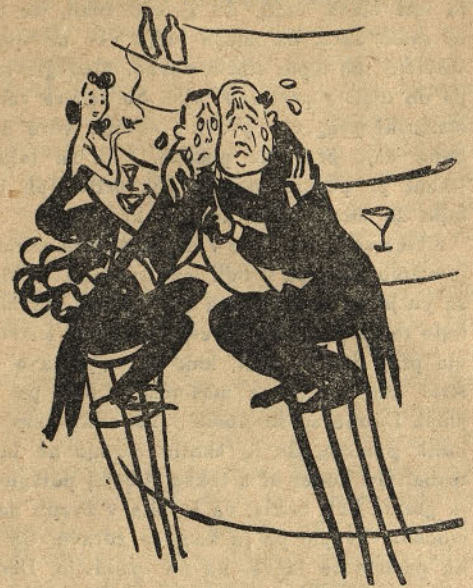

— Ti bi moral pričeti novo življenje!

— Pre... pre... pre... pozno!

— Za to ni nikoli prepozno!

— No, potem i... i... mam pa
š... š... še... dovolj časa!

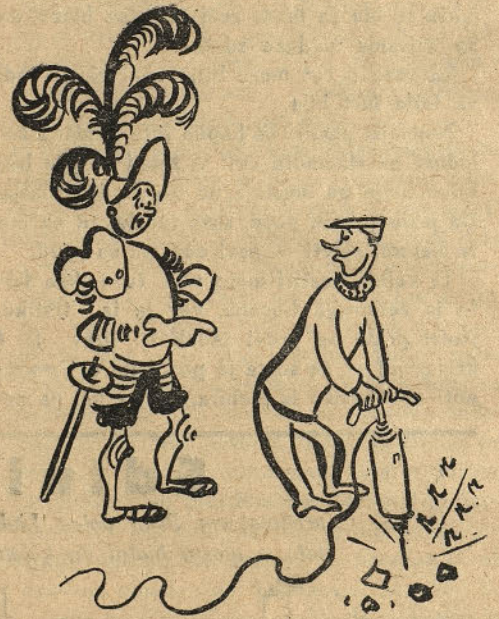

»...počakaj, počakaj, dovoli, da ti
pripovedujem najprej o svojem
gorju.«

MED POTJO NA MAŠKARADO

»...za božjo voljo, ne dajajte Klo-
tildi več vina, saj vidite, da že več
ne ve, kje ima usta!«

»...popraskajte me, prosim, s tisto
stvarjo malo po hrbtu.«

NERODEN NASLOV

Neki znani francoski šaljivec se izpre-
haja po Parizu. Ustavi se pred gostilno,
ki je nosila napis »Pri dveh oslih«. V tem
stopi na prag gostilničar.

Šaljivec ga vpraša: »Ali ste vi tu go-
spodar?«

Gostilničar »Da, jaz!«

Šaljivec: »Rad bi govoril z vašim dru-
žabnikom.«

Gostilničar: »S katerim družabnikom?
Jaz nimam nobenega družabnika, temveč
sem samostojen gospodar.«

Šaljivec: »Zakaj pa imate potem v na-
slovu dva osla?«

— Praviš, da ima malo prostora?
No, tudi nam plesalcem v ljublan-
skih plesnih dvoranah se ne godi
boljše.

(Vsled zakasnitve številke že malo izven pusta.)

Vsem mladim Prlečkam, kere bi se rade ženile!

To ednog sen čüja, ka do čehi, keri se nedo oženili, mogli pločati štibro. Tapa ka mene tüdi nebi to doletelo, sen si misla, kan se rojši ožena, kak pa bi štibro plačiva.

Dužo sen štindera kak bi jas priša do snehe? Včosik poglednen tüdi malo v cajtinge; zodjokrot sen še zodjo stron gleja, pa sen vida, ka bi se jih več rado ženilo, ne samo jas, ka se te le vendar tüdi bojijo štibre!

Jas pa kerešte nebi rad ima, da so zaj žmetni čajti, da je že itak skoro vse na korte. Zato bi rad takšo doba, kera bi mela bor eno por žaklof mele, ove toplnularce, pa takšo, kera nede mela na žokli napisano, ka je toplnularca, vačig mo jo žmetno spravili v Marprog.

V Marprogi majo zaj že ali takšo modo, ka glejajo v vsakši žakja pa v vsakši kufer, če bi še ke kaj te bojše mele na š.i. Pršmuglali bi še jo vendar lahko le v cekrih. Tan še ne glejajo tak zlo notri ka bi keri prnesa.

Škodilo tüdi nebi, če bi si prnesla kaj zobila ali pa žmoca s seboj, vačig si nemo mogli krofof pražiti. Žmoc je zaj tü drogi. Veštele marproške svije majo samo meso, špeha pa nič. Na ploči ga ali že nič ne dobiš, menda že svinje z špehom tüdi štrajkajo?

Zepa ka nemo preveč daleč prišli, van stovin toto ženinovo ponüdbo. To je ali samo za mlode, za preveč store ne, ka se nede kakša stora hrglača znajšla, pa mi pisala.

Tapa ksoj ali:

Jas, ženih bres penez, sin pokojnega Proznega žepa in še Žive rastrgane robače, rojen 6 marca jezaro osensto edenoštiridesetega leta v vesi Lakota, opčina Veka žeja, okrajno glavarstvo Veka potreba, zvüčeni mesor, zmožen biti tan, ke dosti ne delajo, iščen sebi glihno sneho, kero bi püsta včasik po gostüvaji, če de mela premalo mele.

Dikline, kere bi štele priti pod takšo streho, naj hitro pišejo (fašenk de skoro tü) cajtingan »Toti list« pod »Radi mo se meli« v Marprog.

Po sneho mo prišli z rsoj. Voglednikofof de več, ka te si lahko zbirale.

Na gostüvaje pa mo pozovali samo tiste, keri do dovali: melo, püter, jojca (samo žlaprtkofof ne), küre, pišence, recoke pa gosoke. Snehe želen ženih v Marprogi.

V ŠOLI

Učitelj: »Kdo pa ima kokoš s seboj?«

Učenec v klopi: »Nihče! Janez, ki na zemljevidu išče Kokro, namreč — jecla!«

NE BOJITA SE BREZPOSELNO-STI!

Merkur: »Dragi Mars, dokler naju bo svet tako ljubil, se nama ni bati brezposelnosti.«

Učitelj

(Po Prešernovi pesmi »Učenec«)

*Klel je neki mlad učitelj
pust na pepelnično jutro,
te besede je govoril
v jezi svoji tisto uro:*

*»O, predpust! ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Ti na mojo borno plačo
si poslal požrešno kugo,
si mošnjico mi ubogo
djäl popolnoma na suho;
za ušesom se zdaj praskam,
gledam to draginjo čudno:
penezov za kruh jaz nimam,
a imam še karto krušno;
vendar to bi še prenesel,
to še ni največji hudo.*

*O, predpust! ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo!
Petroleja ni dobiti,
vsak večer grem v temno luknjo
in zato — brez vse priprave —
zaostal s snovjo sem učno;
o, kaj rekel bo nadzornik,
če opazi to zamudo;
vendar to bi še prenesel,
to še ni največji hudo.*

*O, predpust! ti čas presneti,
da bi več ne prišel v drugo;
Si omožil dokaj deklic,
in med njimi mojo ljubco,
dolgoletno mi nevesto,
to je Reziko naduto,
ki mi je že dolga leta
pihala vsak dan na dušo.
Da si z njo me ti oženil,
oh, to je največji hudo!«*

Dve kulturni . . .

Ljubljanska drama ima sicer kar Šesto nadstropje na programu, vendar je upal pisatelj Prag stopiti na njen prag, potrkati na njena vrata in pokazati igro »Zaprta vrata«, ki so se ji dramska vrata na stežaj odprla, da je prišla čez prag in skozi razne pisarne prav do premijere, kamor marsikatera igra, recimo domača, nikakor ne more, ker obtiči kar na kakem pragu ali pa se greje v kakem predalu.

Profesorja Branko in Stanko sta jih pozdravila, namreč člani ljubljanskega Literarnega kluba, oni so pa recitirali svoje pesmi in druge literarne pridelke. Bili so Severin Šali, ki pa nastopa zelo resno; Ivan Čampa, ki preganja jesensko moro, France Novšak s svojo milo Bibiko, dva Ceneta (Vipotnik in Kranjc) ter kar trije Jožeti (Dular, Brejc in Kastelic).

Za slovensko pesništvo se torej ni bati, obzorja so svetla, četudi mladi pesniki še nekam preradi plavajo za oblaki.

PRED SODNIKOM

Sodnik: »Le kako morete priti sem tako našemljeni?!«

Obtoženec: »Saj ste vendar v pozivnico napisali, naj se javim v očetovih stvarih!«

VPRAŠAJ

Sklenili sta mir dve državi
balkanski,
nevtralen ostati pogodbe je smoter;
ves tisk pa zastavlja vprašaj
velikanski:
Kedo tej pogodbi bil tihi je boter?

PRODAM

Ker se bojim kontrole, odprodajam večjo količino zalog, ki sem si jih nakopičil v boljših časih. Cena solidna. Prodaja pod roko. Neanonimne ponudbe z obljubo molčanja na upravo lista pod šifro »Špekulant«.

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

XXIX.

Pod drevesom v hladni senci
mladi se zberó Slovenci;
gozd — to fantje sklenejo —
treba preiskati bo.

XXX.

Slavko hosto preiskuje,
temne misli preiščuje:
kaj, če medved prišvedrá
in ga v kose razcefrá?...

XXXI.

Jože vleže se na travo,
roke položi pod glavo.
Kdor ima preveč masti,
rad zadremlje, rad zaspi.

(Nadaljevanje iz »Totega lista« sledi redno v »Novem Totem«.)

XXXII.

Pavel z golimi rokami
ježa osvojití kani.
Ac, od prstov kri curlja:
zver bon-tons ne pozna.

OTROŠKA PAMET.

Visokošolec pravi pri kosilu svoji sestrici: »Cilka, tako velika si že, pa še ne znaš jesti!«

Cilka: »Kar pusti me s svojimi pridigami! Mama mi je včeraj povedala, da si se ti tudi šele na vseučilišču naučil piti.«

NA LOVU.

Nedeljski lovec Jaka jo mahne na srnjaka. Vodi ga izkušen lovec. Čakata dobre pol ure, kar se prikaže srnjak.

»Skrijte se še bolj,« zašepeče lovec.
»Zakaj neki,« se zasmeje Jaka samozavestno, »kaj mislite, da se ga bojim?«

Filmi,

ki jih morete videti
v Ljubljani:

Velika francoska umetnina
„Jutri prične življenje“
(Begunka)

V glavnih vlogah: Jean Chevier,
Larquey in Aimos.

v kino „MATICI“

Telefon 22-41.

*

Od 1.—4. marca

Siva hiša ob Hudsonu

Warner Bros. film v režiji Anatola
Litvaka.

Od 5.—7. marca

Film:

„Pesem ladosti“,

v katerem nastopajo prvič komičarji
Johnny Davis, Buck in Bubbles, Ted
Healy in Walter Catlett.

v kino „SLOGI“

Telefon 27-30.

*

„Opereta“

Willy Forst v svoji najlepši in naj-
novejši filmski umetnini.

v kino „UNIONU“

Telefon 22-21.

Filmi

ki jih ne morete videti v Ljubljani:

V SENCI KOSTANJEV NA KON-
GRESNEM TRGU.

Vse je bilo za filmanje pripravljeno,
pa so kostanje posekali. Tako je pri-
šla Ljubljana ob zelo lep film.

ŽEMLJICA PO 50 PAR

zelo pričakovana zadevica, ki pa je
odšla iz neznanih vzrokov neznano
kam.

ZANIMIVOSTI LETA 1943.

Na ta film mora publika počakati še
dve leti.